Drama Otrăvurilor

On Ianuarie 13, 2018

Atribuie creației tale un sens foarte subtil, asumându-ți îndatorirea de a depăși limitele care te provoacă să declanșezi psihologia unei forme de răspuns la acuzațiile tale.

- Ai săvârșit aceste crime cu o iscusință nerușinată, dar care totuși nu-i putea înșela decât pe oamenii gata să se lase orbiți din pricina afecțiunii ce ți-o purtau. Ştiam că există un otrăvitor în casă încă de când a murit doamna Saint Meran. Am fost prevenit. După moartea lui Barroois, bănuielile mele mereu treze în adâncul inimii au căzut pe cineva, chiar și atunci când nu s-a săvârșit o crimă. Nu mai există îndoială că tu ești ucigașa. De aceea crima ta, cunoscută acum numai de două persoane, dar bănuită de mai mulți, va deveni publică. Şi, cum îți spuneam mai adineauri, nu-ți vorbesc ca soț, ci ca judecător !

Doamna de Villefort își ascunse fața în palme.

- Vai ! - îngână ea - te rog, nu te lua după aparențe !

- Ești cumva lașă? strigă Villefort cu dispreț în glas. E adevărat, am observat că otrăvitorii sunt totdeauna lași. Oi fi cumva lașă, tu, care ți-ai întocmit planurile drăcești și ți-ai preparat băuturile ticăloase cu o dibăcie și o iscusință atât de miraculoasă? Tu care ai plănuit atât de bine toate, ai uitat oare să calculezi un singur lucru, adică unde putea să te ducă săvârșirea crimelor tale? Asta e cu neputință. Ţi-ai păstrat o otravă mai blândă, mai pătrunzătoare, mai ucigătoare decât celelalte, ca să scapi de pedeapsa meritată...Cel puțin așa nădăjduiesc !

Doamna de Villefort își împreună mâinile și căzu în genunchi.

- Oare fiindcă ești de patru ori vinovată ai crezut că ai să scapi de pedeapsă? Oare fiindcă ești soția aceluia care cere pedepsirea ai crezut că n-o vei primi? Nu, nu ! Eu exist ca să pedepsesc ! Oricine ai fi, eșafodul o așteaptă pe otrăvitoare mai ales dacă - după cum spuneam mai adineaori - otrăvitoarea n-a avut grijă să păstreze pentru ea vreo picătură din cea mai sigură otravă a ei !

Leadership: Te recunoști învins de scenariul unei ruperi de realitate în fața unor certitudini care dezvăluie latura ascunsă a personalității tale?

Creația și rostul omului sunt estimate prin intermediul realității pe care o aduce lumii într-un mod care îi oferă avantajul de a se reinventa, dar alteori prin modul de a concepe acordurile unei ambiții neîmplinite. În tertipurile avocățești, creația poate fi reprezentată de elementul constitutiv al unei acuzații, ținând de un joc al moralității care scoate la iveală vinovăția unei atitudini volitive.

Situația dată de o lovitură a sorții, care periclitează imaginea individului, poate să reflecte mai mult decât o psihologie inversă ce culminează cu reprezentarea concretă a unei memorii stricte a emoțiilor și durerii. Regăsim, în acest caz, acea psihologie a încălcării unor reguli de conduită care îl țin pe individ departe de lumea reală și de realitatea împărtășită cu ceilalți.

Așa cum scrie la carte, psihologia inversă este o metodă prin care cineva este determinat să adopte un anumit comportament sugerându-i-se să se comporte exact în manieră inversă. Așadar, este vorba de o interpretare a realității pe care fiecare și-o creează prin credințele și

gândurile sale, care este „stoarsă” prin abaterea de la contextul unei situații, prin subtile procedee de retrăire efectivă a trecutului și explorarea personalității prin intermediul construirii identităților disociative.

Limitele care te provoacă să declanșezi psihologia unei forme de răspuns la acuzațiile aduse cuiva sunt date de modul de gândire pe care îl întâmpini la asumarea angajamentului de a produce un efect de ceas: să fii discret, ușor de citit, să completezi o anumită ținută, să afișezi o imagine corespunzătoare ipostazei pe care o consideri onorantă și să "ticăi" când totul funcționează corect.

Când între oameni există o interacțiune (ne vedem reciproc, putem purta o conversație) condiționăm acea înțelegere a sensului oricărei manifestări. Asta implică o inspecție amănunțită a stării care se trădează prin automatisme verbale, prin repetarea diverselor motive de îngrijorare care par a se încadra în temeiul anumitor motive de bucurie sau mulțumire.

Însă trebuie să fii foarte atent ca să depistezi o seamă de indicii ascunse prin raportarea psihicului la un criteriu exterior lui însuși, adică prin stabilirea unei dependențe liniare față de intensitatea retrăirii unui moment cheie din existența omului. Acest moment trebuie să surprindă legătura logică între gândurile expuse neclar și motivațiile care au stat la baza adoptării unei decizii care l-au determinat să reacționeze.

Testează-ți posibilitatea de a cunoaște natura complexă a psihologiei umane, integrând într-un mod cât se poate de original aspectele cele mai divergente ale realității într-un set de senzații de deja-vu induse de condiția de valabilitate a convingerilor și trăirilor care alimentează Ego-ul.

Nu uita că bucuriile sau înfrângerile se pot constitui ca o reacție contestatară a celei mai grele încercări ale omului: săvârșirea unei abateri de la îndatorirea de a fi mereu în slujba vieții și a adevărului.

Manifestarea adevăratei naturi umane este o descărcare a psihicului într-un Ego promis unui spațiu umplut cu neliniști, din îndoielile unei existențe care nu se mai poate împlini, oricâte sacrificii ai face.

Drama Otrăvurilor are ca prim considerent identificarea comportamentelor, a valorilor, a convingerilor care creează starea prezentă, dar și a emoțiilor generate de o consecință a acțiunilor care culminează cu un act final de acuzare.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/drama-otravurilor.html